

OD ISTE AUTORKE

NJEGOVA DEVOJKA
NJEGOVO SRCE

Bler Holden

NJEGOVA
devojka
Zauvek

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Blair Holden

THE BAD BOY'S FOREVER

All Rights Reserved © 2020 by Blair Holden

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

NJEHOVA
devojka
Zauvek

PRVO POGLAVLJE

Ovogodišnji cilj: ne završiti dva metra ispod zemlje

„Kako vidiš sebe za pet godina?“

Svi smo čuli to pitanje i mrzimo ga, ili ga bar mrze oni koji su mi iole slični. Pretpostavljam da ima ljudi koji su već osmislili čitav život i jedva čekaju da nekome ispričaju svoj petogodišnji plan. To me zadivljuje. Stvarno, kako mogu da budu tako sigurni u život i da znaju kuda će ih odvesti za pet godina? Ne pokušavam da pokrenem tešku filozofsku raspravu, ali očekivati od devojke koja nije sigurna šta će danas večerati da zna gde će završiti tako daleko u budućnosti dovoljno je za napad panike.

Kao osamnaestogodišnjakinja koja je tek završila srednju školu, nikad ne bih pomislila da ću s dvadeset dve godine za Noć veštica u trenerci tegliti teške kutije uz četiri sprata do svog novog stana.

Svog stana.

U kome ću živeti, sama.

„Šta uopšte držiš u ovoj?“, pita me brat, kome su graške znoja izbile na čelu. Jasno ti je koliko sam luda za cipelama ako se toliko muči dok nosi jednu od moje tri kutije

s obućom iako ne izbija iz teretane. Ta opsednutost me je spopala na trećoj godini faksa i sve više izmiče kontroli.

„Samo budi pažljiv s mojim ljubavima, Treve. I prestani da kukaš. Ne zaboravi da si mi ti rekao da ne zovem agenciju za selidbe.“

Dahćem i stenjem dok se penjemo poslednjim odmorištem. Kakav sam baksuz, ne čudi me što liftovi danas ne rade, ali ovo može da se računa kao kardio-trening.

„Zato što si nova u gradu i ne bih voleo da moju mlađu sestru nasmrt pretuku pre prvog dana na novom poslu.“

Prevrćem očima. Trevisove zaštitničke sklonosti ne nestaju niti se smanjuju u skladu s mojim odrastanjem. Mislim da pokušava da se iskupi za one godine kad nije bio uz mene. Iako ne želim da nosi tu grižu savesti na grbači do kraja života, ipak je lepo znati da mi stariji brat uvek čuva leđa.

Iako ne može da se izbori s jednom pišljivom kutijom cipela.

„Pravi si optimista, Trevis. Zar zaista želiš da joj poželiš takvu dobrodošlicu?“, pita Bet Romano, njegova devojka i jedna od mojih najboljih prijateljica, dok ide ispred nas. Danas je bila stvarno divna i pomogla je koliko je mogla iako je zbog toga morala da uzme slobodan dan. Na plaćenom je probnom radu u jednoj popularnoj diskografskoj kući, što je njen posao iz snova, ali znam da spada s nogu od silnih obaveza. Stvarno me je kupila time što je došla do grada uprkos ludilu za Noć veštica.

„Ne plašim se“, odgovaram. „Sa svim sigurnosnim merama koje ste ti, tata i moj dečko uveli, bila bih bezbedna u svojoj olovnoj kutijici čak i da pobegnu svi zatvorenici iz Gvantanama.“

Muškarci u mom životu nisu najbolje prihvatili činjenicu da ću započeti samostalan život u velikom gradu. Međutim,

kad sam potpisala ugovor o zaposlenju, nisam se dvoumila. Ako moram da živim sama, onda će biti tako. Uostalom, moj izbor cimera veoma je mali. Bet i Trevis žive zajedno već pet godina, a moja druga najbolja prijateljica Megan živi sa svojim momkom u Merilendu, gde studira medicinu. Jedno vreme sam razmišljala da pitam treću blisku drugaricu – Kami, ali njen dečko Lan iznajmio je stan kad su je primili da stažira u jednom psihijatrijskom programu. Već je živio u gradu, gde radi u jednoj investicionoj kompaniji. A kad je čuo da će i njegova devojka biti u gradu bar naredne četiri godine? Nisam imala baš nikakve šanse.

Znam da ih je grizla savest zbog toga kako je sve ispalo na kraju. Od srednje škole smo pričale kako ćemo deliti stan kad odemo iz rodnog grada. To se nije desilo dok smo studirale niti je moguće sada. Ali, iskreno, oduševljena sam zbog nezavisnosti. Priznajem da je pomalo zastrašujuće. Dovoljno sam čitala na internetu i gledala dovoljno dokumentaraca o zločinima, tako da znam kako sama devojka u Njujorku može postati mamac za serijske ubice. Međutim, mislim da ću se snaći sama i da me niko neće ubiti.

To mi je ovogodišnji cilj: da ne završim dva metra ispod zemlje.

Uostalom, znam da će se neko uvek starati da budem dobro. Onaj mladić koji više brine o meni od mene same, koji uveče ne može da zaspi ako mu se ne javim i ne počinje jutro dok mi ne pošalje poruku. Sve dok znam da on postoji, ne brinem mnogo zbog budućnosti. Ako ima nešto postojano što mi je potrebno u životu, onda je to Kol Grejson Stoun i duboko u sebi znam da me on nikad neće ostaviti.

Prenosimo i poslednju kutiju i to je to, zvanično sam se preselila u Njujork iz studentskog stana koji sam delila s Kolom u Providensu. Bet zvizne dok obilazi stan. Priznajem

da sam veoma zahvalna zbog očevih ulaganja u nekretnine poslednjih nekoliko godina jer, recimo to ovako, da sam htela da iznajmim ovakav stan, morala bih da prodam nekoliko organa.

A čak i tad bih mogla da platim stanarinu za samo jedan mesec. Reč je o prelepo renoviranom dvosobnom stanu s dva kupatila u predratnoj zgradi s vratarom. Ima visoke tavanice, divan parket, dovoljno ormana da zadovoljim svoju opsesiju cipelama i mnogo prirodne svetlosti. U prostranoj dnevnoj sobi je trpezarijski sto za šestoro. Poveću kuhinju s prozorima krase kvarcne radne površine s novim aparatima od nerđajućeg čelika, koji su više za Kola nego za mene, ali tu je i mnoštvo kredenaca ako zaplenim sve zalihe kitketa iz prodavnice. Previše je za jednu osobu i čudno mi je što ću živeti u tolikom stanu. Ali kad pogledam stanove koje bih mogla sebi da priuštim, znam da sam odlično prošla.

Veoma sam zahvalna tati što pazi na mene i nikad to neću uzimati zdravo za gotovo. Mislim da se pomirio s tim da ću živeti samostalno samo zato što ima deonice u ovoj zgradi. Baš kao i moj brat, tata oseća grižu savesti zato što nije dovoljno učestvovao u mom životu. Pored toga, njegove političke ambicije teško su uticale na mene. Više nema zle krvi među nama jer smo mnogo napredovali kao porodica. Što se moje majke tiče, pa, razgovaramo i poslednjih godinu dana smo se trudile da se češće viđamo. Ne verujem da će ona i moj otac ikad moći ponovo da sede u istoj sobi, ali nikad nismo ni hteli da budemo kao likovi iz *Porodice Brejdi*.

„Jeste li sigurni da nećete da prespavate? Imam dovoljno prostora i gomilu jelovnika iz obližnjeg kineskog restorana koji vrši dostavu.“

Priznajem, pomalo sam usamljena.

Bet i Trevis se pogledaju. Sigurna sam da telepatski komuniciraju jer oboje izgledaju kao da se silno trude da ne prasnu u smeh. Očigledno kriju nešto od mene.

„Šta je bilo?“

„Voleli bismo da ostanemo, ali...“, počinje Bet. Nestašan osmeh joj se širi licem, a Trevis zakuka.

„Ne umeš da čuvaš tajnu.“

„Kakvu tajnu? Šta se dešava?“

Trevis podiže ruke. „Već smo se odali pa možemo i da joj kažemo sve.“

„Ćuti i ne dramti. Ona nema pojma. Samo hoću da se pobrinem da obrije noge i obuče nešto pristojno kad odemo. Ako poznaješ svoju sestru, onda znaš da će se odmah baciti na onaj raskošan krevet s četiri stuba i pojesti tonu kitketa.“

Neke stvari se očigledno nikad ne menjaju.

Trevis klima glavom. „Više bih voleo da nisam čuo ništa o brijanju nogu, ali verovatno si u pravu.“

„I... hoćete li mi reći šta se dešava?“

„Ne baš jer moramo da stignemo na žurku za Noć veštica. Maskiraću se u dominu i trajaće sto godina dok navučem kostim čak i ako mi on pomogne.“ Pokazuje na mog brata. „Pogotovo ako mi pomogne.“ Namiguje mu, a ja se pravim da ću povratiti.

Trevis se široko osmehuje. I dalje izgleda kao da je zaočupan do ušiju iako su pet godina zajedno. „Pozvali bismo te da nam se pridружиš, sekice, ali mislio sam da ćeš hteti rano da legneš posle ovakvog dana i, pa... ko zna šta će biti kasnije.“

Dobro onda.

„U pravu si, iscrpljena sam.“ Više nego iscrpljena, ako ćemo pravo. Ustala sam u cik zore i dovezla se ovamo kako bih stigla u razumno vreme. Jedva držim oči otvorene. Iako

neurotični deo mene umire od želje da se raspakuje, dala bih sve za topli tuš i krevet.

Ali izgleda da moram da obrijem noge?

„Dobro, onda ćemo te ostaviti da legneš. Ne zaboravi da se sutra rano nalazimo na doručku.“ Bet podiže savršeno oblikovanu obrvu kao da me upozorava na to šta me čeka ako se usudim da otkažem.

„Naravno da nisam zaboravila. Vidimo se tamo.“

„I ne smeš da nas ispališ šta god da se desi.“

„Dooobro“, odgovaram otegnuto i piljim u njih, pitajući se jesu li se drogirali. Mora da su nešto uzeli kad se tako ponašaju.

„Dobro, odavačice tajni, hajdemo kući. Sećaš li se onog tvog kostima od lateksa?“

Trevis vuče Bet koja popušta, ali tek pošto mi se prilično požudno iskezila.

Koji joj je...

Međutim, Trevis se vraća posle nekoliko minuta da pita imam li brojeve telefona svih hitnih službi, da još jednom pregleda brave i proveru imam li dovoljno hrane u frižideru za bar tri zombijevske apokalipse. Ljubi me u teme, govori mi da se čuvam i ponovo odlazi.

Njegovo zaštitničko ponašanje me malo guši, ali znam da su mu namere dobre. Zbog toga potiskujem želju da zamolim vratara da ga ne pušta češće od jednom dnevno.

Trevis će me obilaziti i to će raditi nekoliko puta na dan. Znam da već gleda stanove u mom komšiluku. Naravno, tata mu je ponudio jedan u ovoj zgradi, ali bojim se da im je odnos i dalje previše klimav da bi moj brat prihvatio bilo šta od njega. Ali mislim da ga mogu nagovoriti da pristane na stan u ovoj zgradi ako istaknem da će mu novac koji će

tako uštedeti dobro doći, pogotovo ako namerava da kupi kuću jednog dana.

Ah, odgovornostima nikad kraja.

Kako me je najbolja prijateljica savetovala, tuširam se, brijem noge i oblačim udobnu odeću. Mogla bih da odem na nekoliko žurki kod bivših kolega s faksa, ali nisam raspoložena za to. Želim da se što pre naviknem na novi stan pa bi bilo bolje da se raspakujem. Verovatno bi trebalo da pozovem Kola, ali čuli smo se jutros pa znam da će narednih nekoliko sati učiti sa svojom grupom za bubanje. Trudim se da ne razmišljam o tome koliko mi nedostaje i posvećujem se raspakivanju. Pošto je stan potpuno namešten, nemam mnogo posla osim da rasporedim stvari okolo kako bih ostavila svoj pečat. Tatina dizajnerka enterijera me je zvala da se raspita o mom ukusu i oduševljena sam kako stan sad izgleda – sve je u krem i zlatnim nijansama s nekoliko plavih detalja.

Sledeća dva sata vadim odeću, knjige i nekoliko ukrasnih sitnica koje sam donela iz Providensa. Kol i ja smo poslednje tri godine delili dom koji smo stvorili i srce mi se malkice pocepalo kad sam ga rasturila i potrpala u kutije. Kol je uzeo ponešto, a ja sam donela ostatak. Ono što nam nije bilo potrebno poklonili smo u dobrotvorne svrhe, ali čak i sad dok postavljam uramljene fotografije po novom stanu, nehotice patim za onim što sam ostavila za sobom, za onim koga sam ostavila za sobom. Ponovo me preplavljuje griža savesti. Mogla sam da prihvatim nekoliko poslova u Čikagu, mogla sam više da se trudim, ali i Kol i ja smo znali da želim Njujork. Odluka je bila teška i izazvala je mnogo suza, ali mislim da smo na kraju oboje shvatili kako je naprosto kucnuo čas da se posvetimo tome da izgradimo zajedničku budućnost iako to podrazumeva da neko vreme budemo razdvojeni.

Nisam sigurna hoću li ostati u Njujorku sve dok Kol ne završi pravni fakultet, ali trenutno mi se čini da sam dobro postupila, za oboje. Kad smo otišli na isti koledž, mnogo ljudi, tačnije naši roditelji, mislilo je da naša veza nije zdrava i da moramo da se razdvojimo kako bismo se razvili kao ličnosti. Dokazali smo im da su pogrešili jer iako nas sad dele stotine kilometara, nisam ophrvana nesigurnošću i brigama. A znam da ni Kol nema takvih muka.

Uspećemo.

Potiskujem setu i sklanjam odeću, vodeći računa da u ormanu ostavim dovoljno mesta za Kolove stvari. Ne znam kad će moći da me poseti, ali sagledavam pravo stanje stvari dok ređam u orman nekoliko majica koje sam mu maznula. Neću moći da se vidim s njim kad god poželim, neću moći da ga dodirnem, da osetim njegovu kožu pod svojom kad god mi je do toga, ne mogu da ga gledam u oči i prelazim mu prstima po licu dok se osmehuje. Neću moći da mu provlačim prste kroz kosu, neću moći da se sklopčam uz njega kad imam šugav dan. Neću moći da osetim njegove usne na svojim i to saznanje me ubija.

Veza na daljinu, a? Sjajna ideja, Tesa.

Toliko sam zaokupljena crnim mislima da ne čujem odmah zvono. Skačem zbog tog neočekivanog zvuka. Samo je nekoliko ljudi na spisku koji sam ostavila vrataru, a dvoje je malopre otišlo. Prevrćem očima. Trevis je sigurno zaboravio da promeni sijalicu i došao je čak ovamo jer ne dao bog da nemam dovoljno svetlosti. Odlučno marširam prema vratima. Ako ću da živim ovde, bolje bi bilo da Trevis poštuje moju privatnost.

Otvaram vrata. „Trevis, možeš li, molim te...?“

Reči mi zamiru na usnama. Ne mogu da sročim suvislu rečenicu. Mozak mi je previše uposlen pokušajima da

prihvati ono što je ispred mene. Oči samo što mi ne ispadnu a srce mi ludački bije jer zaključujem kako mi je toliko nedostajao da haluciniram iako nema šanse da je danas uspeo da uhvati let...

„Ludim, je l' tako?“

Umišljeni Kol oduzima dah baš kao i onaj od krvi i mesa. Obukao je tamnoplavi duks i farmerke koje mu božanstveno stoje. Lice mu je pocrvenelo od hladnoće, a vetar mu je razbarušio kosu. Prebacio je jaknu preko jedne ruke, a drugom drži kofer. Izraz nesputane sreće na njegovom licu toliko je stvaran da me pogađa kao maljem. To je onaj osećaj kad te nešto toliko silovito udari u grudi da ne možeš da dišeš. Izgleda sasvim stvarno, a moja mašta nije dovoljno bujna za tako nešto.

Ali nemoguće je da je stvarno tu.

„Puslice.“ Glas mu je promukao i pomalo zadihan kao da je trčao stepenicama s koferom u ruci zato što lift ne radi. Ma daj, Tesa, ako ćeš da ga izmaštaš, bar mu obezbedi ispravan lift.

„Izgleda li patnja za voljenom osobom ovako? Toliko ti nedostaje da potpuno odlepiš i stvari počnu da ti se priviđaju?“

Kol krivi glavu u stranu. Na usnama mu poigrava razgaljen, razoružavajući osmeh. „Misliš da nisam stvaran?“

„Izgleda da sam previše njuškala tvoje majice i da mi je miris udario u glavu. Trebalo bi da si u Čikagu, da učiš. Nemaš vremena maltene ni da udahneš a kamoli da letiš u drugu državu. I pošto je tako, mogu jedino da zaključim kako gubim razum.“

„Tesi...“ Umišljeni Kol korakne prema meni. „Ja sam.“

„Ali to je nemoguće.“ Ustuknem. „Premlada sam da bih poludela. Čak još nisam imala pravi posao. Toliko toga još treba da uradim, da vidim. Još nismo razgovarali ni o tome

hoćemo li uzeti psa. Shvataš li koliko je ovo loše? O, bože, zašto uopšte razgovaram s priviđenjem?“

Utom umišljeni Kol žustro ulazi u stan, zatvara vrata za sobom, grli me i ljubi dok ne ostanem bez daha. Načas gubim ravnotežu, i doslovno i figurativno. Tad mi sine da nešto što sam umislila ne bi moglo da me ljubi tako vešto i žestoko da mi se zavrtelo u glavi. Shvatam da je Kol stvarno ovde i da sam izgubila dragocene trenutke ponašajući se kao budala.

Uzvracam mu poljubac i on zaječi, očigledno zadovoljan što sam shvatila da je stvarno tu. Obavijam mu ruke oko vrata i puštam da me privuče bliže sve dok ne ostane ni milimetar prostora između nas. Ljubimo se dok oboje ne ostanemo bez daha. Nismo se videli gotovo tri nedelje, otako me je poslednji put posetio u Providensu. Novi semestar je počeo u septembru i otad radi punom parom. Jeste da su predavanja tri dana nedeljno, ali toliko mora da uči da nema vremena za letenje avionom.

Ali sad je tu i privijam se uz njega. Kol mi stavlja ruke oko struka da me zadrži uz sebe.

„Otkud ti ovde?“, pitam zadihano.

Kol mi podiže glavu kako bih ga pogledala u oči pa mi ljubi donji deo brade.

„Zar misliš da bih propustio tvoj prvi dan ovde? Znao sam da ćeš biti nervozna i žao mi je što nisam mogao ranije da dođem i pomognem, ali želeo sam da danas budem uz tebe.“

„Ali... ali šta je s tvojim predavanjima?“ Računam u sebi. Četvrtak je večer, a Kol ima predavanja od utorka do četvrtka. Mora da je uhvatio prvi let da bi stigao istog dana.

Ne mogu da verujem.

„Ali... ali... nije trebalo. Moraš da radiš i učiš, rekao si da imaš gomilu obaveza preko vikenda.“

Sleže ramenima. „Uradiću to ovde.“

Briznem u plač jer mi hormoni trenutno luduju. Milujem ga po licu, približavam mu se i spuštam najnežniji poljubac na njegove usne. „Jesam li ti rekla koliko te volim?“

Široko se osmehuje. „Možda, ali voleo bih ponovo da čujem.“

I govorim mu, više puta na sedam različitih načina.

DRUGO POGLAVLJE

Detetu bi bilo lakše da odoli donjem delu trenerke od velura

„Došli ste!“ Bet se osmehuje od uva do uva dok se pozdravljamo u kafeu udaljenom samo nekoliko ulica od mog stana.

„Deluješ iznenađeno.“ Naslanjam se na dečka, koji mi prebacuje ruku preko ramena i privlači me k sebi.

„Pa, mislila sam da ćete imati druga posla.“ Namiguje, a Kol prasne u smeh. Bet ustaje da ga zagrlji jer se dugo nisu videli. Od diplomiranja, u stvari, otkako smo završili srednju, postaje nam sve teže da se redovno sastajemo. Sad sam bar bliže Bet i Trevisu. A loša strana toga? Iako mi je porodica bliže, Kol je daleko.

Samo još nekoliko godina, podsećam se, samo još nekoliko godina.

Trevis donosi kafu svima i oduševljeno se pozdravlja s Kolom. Mnogo su napredovali s obzirom na to da se jedno vreme nisu podnosili.

„Koliko ste dugo smišljali ovo?“, pitam i otpijam gutljaj makijata s gomilom šećera i ukusom lešnika.

„Otkako si odredila datum selidbe.“ Bet se široko osmehuje. „Zar si mislila da će tvoj dečko izbeći nošenje teških stvari?“

„Mislim da sam trajno povredio leđa zbog svih onih cipela.“ Trevis teatralno prostenje, a ja ga gađam salvetom.

„Ne brini, Tesi. Pobrinuću se za ostalo i čak neću da kukam kao ovaj metiljavko.“ Kol prebacuje ruku preko naslona sedišta, a ja se naslanjam na njega. Shvatam da smo se pretvorili u jedan od onih parova kojima sam se rugala dok sam bila slobodna i nisam imala pojma ni o čemu. Pitala sam se zašto dvoje ljudi ne mogu podneti da se odvoje jedno od drugog čak ni kratko vreme koje provode u javnosti. Kao naivna petnaestogodišnjakinja nisam shvatala da ti je stalno potreban dodir s voljenom osobom. A najmanji dodiri, kad zadrži šaku na tvojim krstima, poljubi te u obraz, pređe prstima po dlanu, sve ono što radi bez razmišljanja, otkrivaju koliko te mladić voli.

Prelazim pogledom na Kola i grickam unutrašnju stranu obraza. Ne bi trebalo da je i dalje ovako – da mi osećanja ovoliko luduju kad god pomislim na njega. Šta ono kažu o prvoj fazi zacopanosti? Prilično sam sigurna da smo prešli taj period, koliko god da traje, a znaš šta? I dalje sam zaljubljena u njega kao pre pet godina. Ništa se nije promenilo, osećanja nisu izbledela. Naprotiv, kako se naša veza razvijala s vremenom, prerasla je u nešto što smatram najvažnijim u svom životu.

„Kad putuješ nazad?“, pita ga Trevis. Osećam njegov pogled na sebi. Gotovo mogu da nanjušim njegovu brigu. Znam da mu se ne sviđa što ću živeti sama jer ne veruje da ću dobro podneti vezu na daljinu pošto sam ranije mnogo sumnjala u sebe.

Volim da verujem kako se to promenilo.

„Ostaću do ponedeljka uveče.“ Primećujem da Kol stiska zube. „Zapravo nije neophodno da idem na predavanje u utorak, ali profesor je strog. Ali bar ću moći da te ispratim na posao prvog radnog dana.“

Iako mi se široko osmehuje, obuzima me mešavina ushićenja i nervoze. Posao, pravi život odrasle osobe i odgovornosti koje sam ranijih godina verovatno izbegavala. Povremeno sam stažirala, ali pri pomisli da ću sedeti za radnim stolom od devet do pet i biti odgovorna za nešto krupno, pa, to i dalje izaziva blage napade panike. Konkurisala sam u nekoliko izdavačkih kuća i razgovori su glatko protekli. Ali, naravno, zapanjila sam se kad su mi ponudili da radim kao pomoćnica urednice časopisa o lepoti.

Oduvek sam želela posao u izdavaštvu, da otkrivam knjige i pisce čije priče zaslužuju da se ispričaju. Priželjkivala sam da stojim iza čarobnih, nezaboravnih knjiga koje će zauvek ostati u srcima čitalaca. Htela sam da te knjige odigraju onoliku ulogu u nečijem životu kao što su one koje sam čitala kao dete odigrale u mom.

A sad ću pisati o karminima. Da, to me je malkice iznenadilo.

Znam da mogu da napredujem i da je taj posao samo početak. Mogla bih to da radim neko vreme pa da potražim nešto drugo. Kad se stavi na papir, posao zvuči sjajno i pomoći će mi da uštedim za budućnost. Ali ne mogu da se otresem zebnje da me očekuje situacija koju opisuje *Davo nosi Pradu*.

„Hej, jesi li dobro?“ Kol mi blago mune ruku da me prene iz misli. Osvrćem se i vidim tri veoma zabrinuta izraza lica.

„Sve će biti u redu, Tes. Nemoj mi reći da brineš hoćeš li se uklopiti!“ Bet me značajno gleda. Očigledno brine da mi njen motivacioni govor nije pomogao.

„Poslednja dva dana sam gledala sve one kanale o lepoti na *Jutjubu*. Shvatate li koliko je današnja šminka komplikovana?“ Okrećem se prema Kolu. „Pečenje nije ono što

nana Stoun sprema za Dan zahvalnosti, već nešto što radiš s licem. Pečeš lice. Ima li to ikakvog smisla?“

Izgleda blago prestravljeno. „Uf, pokriješ li celo lice brašnom?“

Bet otpuhne. „Blizu si. Ali prestani da brineš, Tes. Sve si već naučila, a uvek možeš da pogledaš na *Guglu* ako iskrсне nešto ne znaš. I ja to radim.“

„Samo... nikad nisam sebe zamišljala u industriji lepote. Morala sam da kupim gomilu pomodne garderobe za posao, a uvek sam želela da radim u nekoj mladoj izdavačkoj kući, gde možeš da dolaziš na posao u duksu“, zakukam.

„I dospećeš tamo, Tesi. Verujem u tebe.“ Moj dečko mi trlja leđa da me umiri. „Ali zasad moraš da pečeš to lice.“

Posle doručka se razilazimo pošto smo se dogovorili da izađemo sutra uveče. Preumorna sam od jučerašnje selidbe, a znam i da je Kol prilično izmožden posle leta, tako da odlučujemo da dremnemo pre večerašnjeg sudara.

Možda ćeš reći da smo dosadni. Ja kažem da smo u stabilnoj vezi.

„Kad pomislim da sam se ja uvalio u stan bez grejanja i tople vode koji stalno zaudara na kinesku brzu hranu“, gundā i baca se na moj krevet.

Prasnem u smeh pa se smeštam pored njega.

„Pa, sam si to izabrao. Možeš da priuštiš da živiš u boljem naselju i nemam predstavu zašto to radiš sebi.“

„Ako sad uštedim, povećavam šanse da uzmemo stan u ovom gradu. Znaš, stan u kome se neću osećati kao da se grebem od tvog tate.“

Srce mi se topi. Dodavola, zašto uvek kaže baš ono što treba?

„Shvatam. Znaš da i ja pokušavam da štedim. Ali mirnije bih spavala ako bi našao nešto drugo, znaš, gde ne postoji opasnost da se pretvoriš u ledenu santu koja ima ljudski oblik.“

„Ne znam baš. Prilično sam siguran da ti je nešto drugo potrebno za dobar san.“

„Ne, mislim da mi je dobro i ovako. Hoću reći, jesi li opipao ovaj dušek? A jastuke? Kao da spavaš na oblacima. A ti nisi hteo da uzmeš čak ni one dobre iz *Ikee*.“

Pre selidbe sam mu pomogla da naruči nešto nameštaja preko interneta. Čoveče, preozbiljno shvata tu štednju za stan u Njujorku čim je onako prebledeo zbog trinaest dolara.

S druge strane, stalno se iznova zaljubljujem u njega baš zato što toliko naporno radi za nas.

„Volela bih da mi dozvoliš da ti uzmem nekoliko stvari i da ne praviš toliku dramu oko toga.“ Dok gledam njegov profil, izjeda me griža savesti. Plivam u raskoši, a on radi i ubija se od učenja.

„Htela si da mi kupiš krevet od hiljadu dolara. Naravno da sam napravio dramu.“

„Kad bi prestao da misliš samo na sebe, shvatio bi da je krevet za mene koliko i za tebe. A sad ću, kad god dođem kod tebe, spavati na krevetu udobnom koliko i pod.“

„Slušaj, princezo, oboje znamo da sve što ima veze s nama dvoma i krevetom ne podrazumeva mnogo spavanja, pa zaista nije važno koliko je nameštaj udoban.“

Nestašno mi namiguje. Čak i pet godina kasnije, srce mi zagalopira.

„Baš umeš da promeniš temu“, kažem. Glas mi je blago promukao. Načas zaboravljam koliko umorno izgleda i koliko je slomljeno zvučao poslednje dve nedelje. Dolazak ovamo da me vidi, iako samo na dva dana, uzima danak, ali potiskujem grižu savesti jer ne želim da kvarim zajedničke

trenutke. Kol me privlači k sebi i ljubi dok ne ostanem bez daha, a ja razmišljam o njemu, samo o njemu, umesto o tome da nemam predstavu kakav život vodi bez mene.

Kol dugo spava, satima. Bliži se vreme za odlazak u restoran u kome smo rezervisali sto, ali ne budim ga, već naručujem italijansku hranu kako bismo jeli kad se probudi. Telefon mu luduje i ekran ne prestaje da svetli. Iako nemam naviku da gledam telefon svog momka, sad to radim jer se možda nešto desilo dok spava kao zaklan.

Prvo otvaram grupno ćaskanje s gomilom poruka. Ime grupe zvuči kao naziv predmeta koji bi trebalo da položi ovog semestra, a poruke to potvrđuju. Učesnici grupe barataju pravnim izrazima o kojima sam nešto malo naučila na koledžu. Međutim, neki se ljute na Kola zato što ih je ostavio usred grupnog projekta. Ne čitam dalje jer čujem korake iza sebe. Kol izlazi iz spavaće sobe.

Ne štrećam se niti pokušavam da sakrijem da sam čitala njegove poruke.

„I, izgleda da ti nije bilo lako da dođeš ovamo, jelda?“

Slatko je raščupan posle petosatnog dremanja, ali oči su mu i dalje umorne. Odlučujem da se pobrinem da se dobro odmori pre nego što ga pustim natrag, ali sad moramo da razgovaramo o drugim stvarima.

„Otkud ti to?“ Prilazi mi, a ja podižem telefon.

„Stalno su ti stizale poruke pa sam pogledala da se uverim kako se nešto nije desilo kod kuće i...“

„I videla si da se ljudi s kojima studiram ponašaju kao primadone.“

„Zvuče prilično ljuto.“

„To su odrasli ljudi koji se ponašaju kao mala deca.“ Uzima telefon i lista poruke. Sve više se mršti, čak se ujeda za jezik da potisne psovku. Zatim isključuje telefon i baca ga u stranu.

„Eto, problem je rešen.“

Kol mi obuhvata lice i ljubi me. „Znam da si zabrinuta, da previše razmišljaš i nalaziš stotinu razloga da kriviš sebe zato što nisi tamo, ali znaš šta? Želim da budem ovde kad mogu. A što se tih ljudi tiče? Uradio sam svoj deo projekta pre roka zato što sam pre nekoliko nedelja odlučio da doputujem ovamo. Ako ne mogu da se saberu i urade svoj deo posla, nije na meni da im budem bebisiter. Molim te, molim te, prestani da brineš.“

Grickam usnu. „Ali moraš obećati da ćeš mi reći kad imaš previše obaveza na faksu ili kad nemaš vremena. Obožavam te zato što si došao ovamo, ali ne možeš stalno to da radiš. Želim da se koncentrišeš i da razbiješ ispite. Jasno ti je da imam fantazije o tebi u advokatskom izdanju?“

Razrogačuje oči i privlači me bliže sebi.

„Imaš fantazije o advokatima?“

Prevrćem očima. „A ko nema? Jesi li gledao *Dva lica pravde*?“

„Prvi put čujem, Puslice. Krila si to od mene. I šta tvoje fantazije obično uključuju?“

Osećam kako mi obrazu gore i obaram glavu da izbegnem njegov pogled. Ponekad otkrivam previše, a ovo je možda jedan od tih trenutaka.

I, da, možeš previše da otkriješ i mladiću koji te je video nagu.

Srećom, oglašava se zvonko spasić i Kol me pušta da otvorim vrata.

„Znaš da ću saznati, s veoma slikovitim opisima.“

„Kakav perverznjak“, dobacujem dok odlazim da preuzmem hranu.

„Ne zaboravi da sam tvoj perverznjak.“ Nežno me gura s puta kako ne bih platila.

„Pusti neki film, bilo koji. Žao mi je što sam zaspao i pokvario ti planove. Slobodno pusti istorijsko-romantični košmar koji hoćeš da gledam.“

„Može li mjuzikl?“

„To je još prikladnija kazna.“ Posramljeno obara glavu. „Izdržaću do kraja i čak zapevati s tobom ako treba. Ali su tra ćemo se posvetiti svemu što si htela da radimo zajedno, važi, Puslice?“

„Dogovoreno!“

Vreme prebrzo prolazi. Pred svitanje u subotu sam na ivici suza i osećam se budalasto zbog toga jer sam mislila da znam kako da se izborim s tim što će mi stalno nedostajati. Ali pretpostavljam da to ima veze s vremenom koje smo proveli razdvojeni, kad mi je nedostajalo ono što je sad ispred mene. Za kratko vreme koliko je ovde, shvatila sam da nešto važno nedostaje u mom životu ako nisam svakog dana s Kolom. Shvatila sam koliko moja sreća zavisi od njegovog prisustva.

Kao da zna da sam budna i zaokupljena ne baš lepim mislima, Kol me čvršće grli i privlači na tople, gole grudi.

„Koliko je sati, Tesi?“ Ne otvara oči, ali nežno mi prelazi dlanom po krstima, znajući da će me to opustiti.

„Oko pet.“

„I goriš od želje da odeš na jutarnje trčanje?“

Stresam se pri samoj pomisli. „To mi ne bi palo na pamet ni u najgorem košmaru.“

„Onda nastavi da spavaš, malena.“ Glas mu je promukao i izrasla mu je seksi bradica.

„A šta ako hoću da ostanem budna i gledam tvoje lice?“

„To bi bilo jezivo. I mrzovoljna si kad si neispavana. Više bih voleo da ne bljuješ vatru na sve koji ti se danas približe.“

„Imaš pravo.“ Predobro me poznaje.

„Dodi 'vamo“, kaže onim seksi, promuklim glasom, a ja se sklupčavam i još više privijam uz njega, ako je to uopšte moguće. Na sebi imam samo njegovu majicu jer naprosto ne mogu da spavam naga, ali tanka tkanina i nije neka barijera između naših tela. Njegova toplota prelazi na mene i uljuljkava me u san. Dok mi se oči sklapaju, pomišljam kako mi je pokvario mišljenje o ovom krevetu. Nikad neću moći da spavam na njemu a da ne pomislim koliko bi bilo lepše da je Kol pored mene.

„Dobro, pošto sam nam juče pokvario planove, mislio sam da danas radimo nešto posebno.“ Kol sprema doručak. Iako je već gotovo podne, jer smo se malo izležavali. Ali kako ustati iz kreveta kad Kol Stoun odluči da se mazi? Detetu bi bilo lakše da odoli donjem delu trenerke od velura.

„Nema potrebe, Kole. Neću se buniti ako ostanemo kod kuće. Uostalom, kasnije ćemo otići na piće s Trevisom i Bet.“

„Ali voleo bih da provedemo malo vremena napolju bez tvog brata koji nas gleda kao da smo dve tempirane bombe.“

„Ne gleda nas tako! Stani, zar to radi?“

„Zabrinuti su, Tesi. Svi brinu i dosadilo mi je da ih ubeđujem kako ćemo uspeti.“

Kasandra mi prva pada na pamet. Jeste da je mnogo vremena prošlo otkako nisam u dobrim odnosima s Kolovom maćehom, ali nekad mi se čini da se to juče desilo. Njene reči

su me mnogo povredile i to je verovatno ostavilo trajan trag. Rekla je da sam kriva za raspad njene porodice. Kasnije se izvinila zbog toga i davala sve od sebe da se iskupi baš kao što sam se ja trudila da joj razvejem grižu savesti, ali naš odnos je ostao poljuljan. Kasandra misli da je Kol stao na moju stranu umesto na njenu kad je sve otišlo dođavola, a ja i dalje osećam njenu ogorčenost. Pošto ne želim da pravim razdor u porodici svog momka, ne viđam se s njima često kao ranije. Znam da Kol pati zbog toga. Nije budala i zna da se njegova maćeha i ja ne slažemo najbolje, ali pomirio se s tim.

Zbog toga smo svih ovih godina provodili praznike razdvojeni i mnogo putovali tamo-amo. I dalje se trudimo da to popravimo, ali uspećemo na kraju.

Mada polako napredujemo.

„Kad moji roditelji sledeći put pomenu vezu na daljinu, samo ću ih podsetiti da su predlagali da se malo odvojimo posle škole“, kažem Kolu. Izgleda toliko opako dok posluje po kuhinji da mi voda polazi na usta. Uska potkošulja ne ostavlja mesta mašti i vidi se da je u poslednje vreme često išao u teretanu.

Oboje smo se promenili za pet godina. Dok se ja svim silama trudim da živim koliko-toliko zdravo i ne nabacim kilograme koje sam teškom mukom izgubila, Kolovo telo je postalo... kako uopšte opisati nešto tako primamljivo?

Iako više ne igra fudbal profesionalno, to ga ne sprečava da bude pravi zaludenik fitnessom. Visoka prilika mu je definitivno u sjajnoj formi, mišići su izraženiji, grudi izvajanije, da i ne pričam o nadlakticama.

Uvek sam bila slaba na njih. Čak i sad mi se čini da ću pasti u nesvest kad ih napne.

Kosa mu je malo duža i upada mu u oči. Znam da to mrzi. Mora da je zaboravio da zakaže kod frizera jer sam to

najčešće radila umesto njega. Ponovo me obuzima čudna seta. Pitam se je li Kol dobro, ima li nekoga da mu pomogne, nekoga s kim može da popriča kad nisam tamo.

Znam da ne bi trebalo tako da razmišljam, ali živela sam s tim momkom poslednje četiri godine. Znam njegove navike kao svoje. Znam koliko lako može da se zaokupi obavezama pa da zaboravi da se brine o sebi. Dobro smo funkcionisali kao tim. Uspevala sam da unesem ravnotežu u njegove radoholičarske sklonosti, a on me je uvek motivisao da se više trudim kad bih počela da odugovlačim.

I dalje smo ekipa, ali mnogo je teško sarađivati na daljinu.

„Hoćeš li da odemo u Central park?“

„Molim?“ Ponovo sam se izgubila u mislima.

„Samo sam pitao želiš li da radimo nešto.“

„Ne baš.“ Naprežem mozak. Imamo malo vremena pošto će otići u ponedeljak i tad će mi hiljadu stvari koje bih radije radila s njim pasti na pamet. Bila sam u Njujorku nekoliko puta, ali nikad nisam tu živela. Trebalo bi da doživim novo iskustvo kao žiteljka ovog grada i ne postoji niko drugi koga više od Kola želim uz sebe.

„Zaista bih volela da pogledam jednu izložbu u Metu.“

Klima glavom. „Onda ćemo to da uradimo.“

Volela bih da je život uvek tako jednostavan.

TREĆE POGLAVLJE

Ti si šaptač jajnicima

Nikad nisam dobro podnosila prvi dan bilo čega. Možeš se kladiti da sam plakala kao kiša kad sam pošla u vrtić. Ako ćemo pravo, možda sam bila na ivici suza prvog dana svake nove škole posle toga, da, čak i srednje. Ne volim promene, ne volim onaj strah i strepnju kad ne znam hoću li imati s kim da sedim za vreme ručka. Često sam se krila u kabini u toaletu za vreme pauze za ručak jer mi se tad činilo da ne postoji veći blam od toga da sedim sama u menzi. Nova mesta, novi ljudi, sveži počeci? Nisam se nikad dobro snalazila s tim i ne verujem da će se to skoro promeniti. Nisam od onih ličnosti koje privlače ljude. Želim da izgledam druželjubivo i steknem nove prijatelje, ali to je mnogo teško ako u šestoj godini prestaneš da razvijaš društvene veštine. Bar mislim da mi se to desilo, a nauka i medicinska istraživanja slobodno mogu da dokazuju suprotno.

„Povratiću.“

Stvarno mislim da hoću. Sklupčana sam na podu u kupatilu i grlim kadu, s obrazom naslonjenim na hladnu površinu. Sedim tako već ceo sat, otkako sam ustala iako budilnik

još nije zvonio. U stvari, prevrtala sam se cele noći jer mi živci luduju.

Pored mene je svetlost mog života. Pored mene čuči i provlači mi prste kroz ućeбанu kosu jedina osoba koja shvaća zašto sam bleđa kao smrt i u opasnosti da povratim dušu zato što bi danas trebalo da počnem da radim.

„Šta misliš o tome da ti skuvam čaj? To će ti smiriti stomak.“

„Trenutno ne mogu ništa da jedem ni pijem.“

„A kupanje? Smiriće te.“

„Mogla bih da pokušam“, kukam, držeći se za stomak, „mada sumnjam da će mi pomoći. Znaš da mi se ovo uvek desi.“

„Tako je, ali znam i da nikad nisi dozvolila da te nervoza nadvlada. Ostalo je još nekoliko sati do odlaska na posao. Prebrodićemo ovo, Tesi. Hajde, sad ću da te podignem.“

Njegov zagrljaj me smiruje dok me doslovno podiže s poda i smešta na ploču umivaonika. Pušta vodu da teče u kadu pa trči da pristavi čajnik, a ja pokušavam da se priberećem. Užasavam se ovog ponedeljka otkako sam shvatila da konkurisanje za poslove zapravo dovodi do nečega, da te prijave ne nestaju. Iz nekog meni nepoznatog razloga, ako neko odluči da te zaposli, onda očekuje i da se pojaviš na radnom mestu.

Otišla sam na taj razgovor s oguljenim lakom za nokte i razmazanom maskarom. Mora da im se očajnički žurilo da zaposle nekoga čim su se odlučili za mene jer zamisli me samo u časopisu o lepoti? Da, nisam baš za taj posao.

I zbog toga sam jutros ustala pre zore s osećajem da mi utroba ključa.

Kada se napunila pa me Kol podiže i smešta u penušavu vodu, pomogavši mi da svučem majicu u kojoj sam spavala. Jednim delom mrzim što se ponaša prema meni kao prema